

Fars afbud

Elisabeth stod og legede med en stor bold, som hun slog til, så den blev ved med at hoppe op og ned. Hun så lidt gal ud, og hun slog også ret kraftigt til bolden. Hun var faktisk gal, ja, hun var rasende, for netop i dag skulle hendes far have hentet hende, og så havde han ringet afbud. Hun havde glædet sig sådan til i dag, lige siden de aftalte deres tur til havet for to uger siden. Da far meldte afbud, havde han sagt, at hans bil var gået i stykker, og at han blev nødt til at få den repareret først. Elisabeth havde ikke selv talt med faderen. Det var hendes mor, der havde givet hende beskeden.

Elisabeth fik en idé. Hun ville tage med bussen over til far og få ham til at reparere bilen med det samme, så de kunne komme af sted. Hun gik ind og hentede sin taske, der havde været pakket og klar siden i går, og hun tog nogle af sine lomme penge med til busbilletten. Hendes mor talte i telefonen, så Elisabeth slap for at forklare sig nærmere.

Da Elisabeth en halv time senere stod af bussen tæt ved sin fars hjem, fik hun en underlig fornemmelse i maven. Hvad nu, hvis far blev sur eller ikke var hjemme? Hun havde aldrig taget med bussen over til ham alene før.

Hun gik op ad trappen til hoveddøren og ringede på. Der kom ingen ud. Hun ringede flere gange. Så gik hun rundt om huset og kiggede ind ad vinduerne. Der var ikke en sjæl at se. Hun gik hen til garagen og så, at den var tom. Fars bil var ikke hjemme. Han var ude at køre uden hende, tænkte hun og blev ked af det. Men hvorfor havde han sagt, at bilen skulle repareres først? Måske var den på værksted, men så ville han vel være hjemme nu, en søndag formiddag? Hun forstod intet. Hun begyndte at gå langsomt hen ad fortovet mod busstoppestedet. Hun gik og så ned i fliserne, og hun måtte blinke meget for at holde tårerne væk.

Hun så ikke ambulancen, før den var lige ud for hende. Hun vendte sig og så efter den. Den standsede uden for fars hus! Elisabeth stod som ramt af lynet. Hvad var der dog sket? Hendes hjerte bankede vildt, og hun løb tilbage til huset. Falck-folkene var gået om bag ved ambulancen og havde åbnet den. Netop som hun kom derhen, så hun, at hendes far lå på båren. Han fik straks øje på hende. "Jamen, Elisabeth dog, hvad laver du her? Har mor ikke sagt, at vi ikke kan komme af sted?" Elisabeth så på ham med store øjne. "Hvad er der sket, far, hvad fejler du?" "Jeg var ude for et biluheld og måtte på hospitalet for at have gips på mit ene ben. Jeg må ikke støtte endnu. Derfor blev jeg kørt hjem. Det er ikke alvorligt, Elisabeth. Du skal ikke være ked af det." Hun havde været ked at det for lidt siden, fordi far ikke var hjemme. Nu var hun bare så lettet over, at han ikke var kommet alvorligt til skade i biluheldet. Falck-folkene bar far ind og tog af sted igen. Elisabeth og far fik talt om tingene og alt blev opklaret.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Far ringede til mor for at sige, at Elisabeth var her, og for at fortælle, hvordan det gik. De havde besluttet ikke at fortælle Elisabeth om ulykken, før de vidste, hvor slemt det var. Far havde fået en sygeplejerske til at ringe i aftes, da han blev bragt på hospitalet, så Elisabeth ikke ventede ham forgæves til morgen.

Nu var alt så i orden. Faktisk kunne Elisabeth hjælpe far med mange små praktiske ting; for det er sin sag at vænne sig til at humpe omkring med krykker uden at måtte støtte på det ene ben.

Deres tur til havet måtte vente, men alligevel havde de en god dag sammen.